

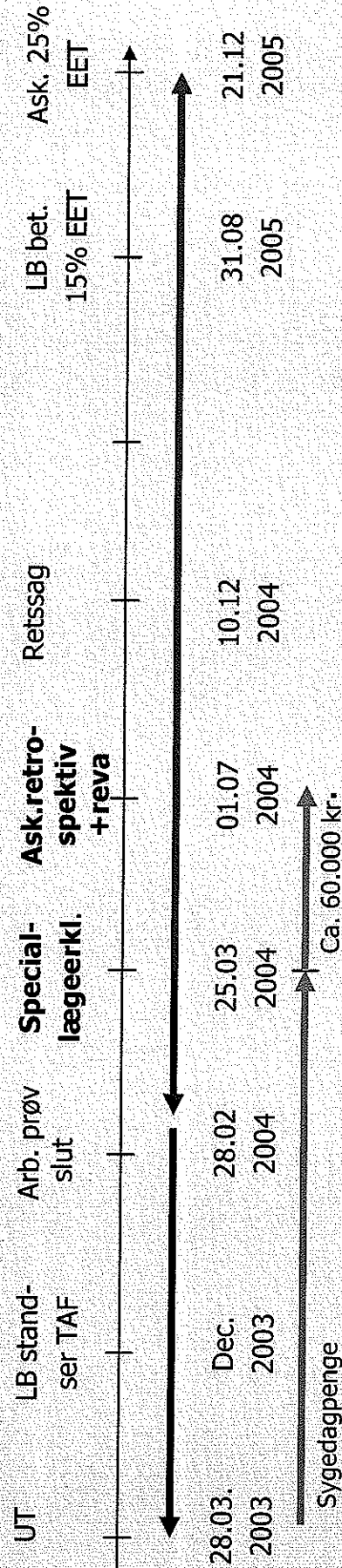
ELMER & PARTNERE
ADVOKATER

L 136
(ændrede regler om tabt arbejdsfortjeneste)
Foretræde for Folketingets Retsudvalg torsdag
7. april 2011

Advokaterne Karsten Høj og Søren Kjær Jensen

U2008.1386H - oversigt

Fakta:

Grøn = LB betalt

Rød = HR = 303.802 kr. min. = "mindst 15%, mens 252.000 kr. skøn 25%

Ask. afgav udførlig forklaring for HR; bl.a. at man - hvis sagen havde været forelagt - kunne man ved en retrospektiv vurdering med udgangen af juni måned 2004 have fastslået at erhvervsvennetabet med sikkerhed var mindst 25 %.

EAL § 2 – HRD 11. marts 2008

HR's flertal (5 dommere):

1. " ... ikke i sig selv er tilstrækkeligt...at skadelidte må antages at lide et varigt erhvervsevnetab ... på mindst 15 %", men at det
2. "tillige er en forudsætning, at det er muligt – bl.a. under inddragelse af de hensyn, der er nævnt i lovens § 5, stk. 2 – at skønne over skadelidtes fremtidige erhvervsevne".
3. Det følger af §§ 2, 5, 10 og 16 at skadevolder, der mener at der kan udøves et konkret skøn over skadelidtes fremtidige erhvervsevne enten selv må udøve et rimeligt skøn og betale erstatning for erhvervsevnetab **i forhold hertil** eller anmode Arbejdsskadestyrelsen... i så fald vedvarer pligten til at betale tabt arbejdsfortjeneste til udtalelsen foreligger.

U2008.1386H – LB's argumentation

1. *"For periodiseringen af tabt arbejdsfortjeneste er det uden betydning, hvornår bedømmelsen de facto finder sted, idet denne også kan finde sted retrospektivt.*

gøres nu til lov!

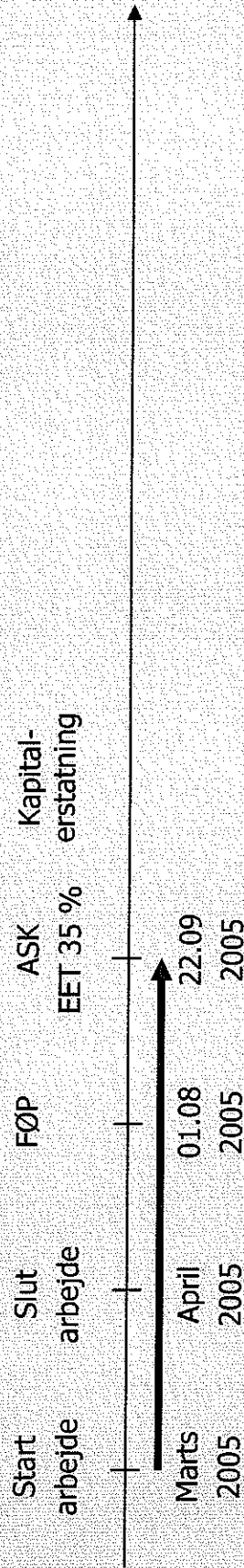
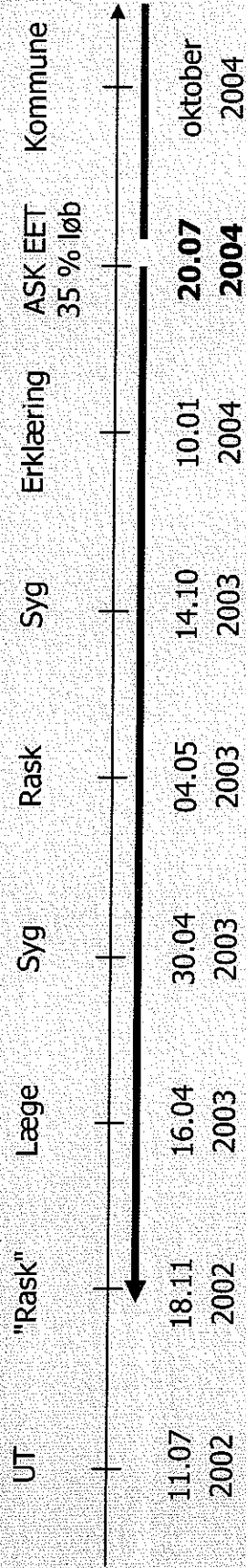
... i samarbejde med forsikringsselskaberne...

Se de følgende sider:

- Uddrag af de almindelige bemærkninger til L 136..... s. 6
- E-mail af 30. september 2010 fra LB til Justitsministeriet..... s. 10
- Oversigt oprettede "p-sager" i Arbejdsskadestyrelsen..... s. 11

HRD 18. nov. 2009 – med varigt EET (Hansen - sagsnr. 54/2008)

Fakta:

bestemmelsens forarbejder må forstås således, at der skal være sammenfald mellem det tidspunkt, hvor retten til erstatning for tabt arbejdsfortjeneste ophører, og det tidspunkt, hvor retten til erstatning for erhvervsevnetab indtræder, således at der ved erstatningsdækningen hverken opstår »overlapping« eller »huller« mellem de to erstatningsposter. Herefter fastsatte Højesteret skæringstidspunktet mellem skadelidtes erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og den pågældendes erstatning for erhvervsevnetab til den 1. februar 2005, hvilket var den dato, som Arbejdsskadestyrelsen ved afgørelse af 29. juni 2005 havde fastsat som virkningstidspunktet for tilkendelsen af erhvervsevnetaberstatning efter arbejdsskadesikringsloven. Ved afgørelsen har Højesteret således fastslået, at dette virkningstidspunkt – og ikke afgørelsestidspunktet eller tidspunktet for den faktiske udbetaling af erhvervsevnetaberstatning efter arbejdsskadesikringsloven – udgør det relevante skæringstidspunkt mellem de to erstatningsposter.

Som nævnt i afsnit 1 ovenfor har Højesteret endvidere ved to domme af 18. november 2009 fastlagt fortolkningen af erstatningsansvarslovens § 2, stk. 1, 2. pkt., med hensyn til tidspunktet for overgangen fra erstatning for tabt arbejdsfortjeneste til erstatning for erhvervsevnetab, når Arbejdsskadestyrelsen har truffet en *midlertidig* afgørelse om erhvervsevnetabet efter arbejdsskadesikringsloven.

I begge sager har Højesterets flertal fastslået, at også en midlertidig afgørelse fra Arbejdsskadestyrelsen om, at der tilkommer skadelidte erhvervsevnetaberstatning efter arbejdsskadesikringsloven, indebærer, at skadelidte efter afgørelsens virkningstidspunkt ikke længere har ret til erstatning for tabt arbejdsfortjeneste.

Flertallet anførte bl.a., at erstatningsansvarslovens § 2, stk. 1, 2. pkt., bygger på en forudsætning om, at (også) en midlertidig afgørelse om erhvervsevnetab efter arbejdsskadesikringsloven træffes på grundlag af en vurdering af den skønnede *varige* indtægtsnedgang for skadelidte. Flertallet fandt det ikke afgørende for fortolkningen af bestemmelsen, at denne forudsætning har vist sig ikke at være rigtig, jf. herved Højesterets domme af 10. januar og 9. oktober 2002 (Ugeskrift for Retsvæsen 2002, side 730 og 2003, side 47) hvor Højesteret fastslog, at erhvervsevnetabet i midlertidige afgørelser efter arbejdsskadesikringsloven skal fastsættes ud fra, hvad dette tab *aktuelt* er, jf. herved afsnit 2.2 ovenfor. Flertallet bemærkede herved, at formålet med samordningen mellem erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og erstatning for erhvervsevnetab – nemlig at sikre, at der ved erstatningsdækningen hverken opstår »overlapping« eller »huller« mellem de to erstatningsposter – ikke ville kunne opnås, hvis midlertidige afgørelser om

erhvervsevnetab efter arbejdsskadesikringsloven ikke bevirkede, at krav på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste ophører.

Højesterets mindretal lagde bl.a. vægt på, at formålet med bestemmelsen i erstatningsansvarslovens § 2, stk. 1, 2. pkt., har været, at erstatning for erhvervsevnetab først skulle afløse erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, når der foreligger det fornødne grundlag for – midlertidigt eller endeligt – at skønne over skadelidtes *varige* erhvervsevne. Mindretallet fandt ikke, at en forståelse af bestemmelsen, hvorefter midlertidige afgørelser om erhvervsevnetab efter arbejdsskadesikringsloven ikke bringer retten til erstatning for tabt arbejdsfortjeneste til ophør, ville give skadelidte dobbeltkompensation eller overlappende dækning. Mindretallet bemærkede herved, at en midlertidig, løbende erhvervsevnetaberstatning efter arbejdsskadesikringsloven reelt må anses for en erstatning for et midlertidigt indtægtstab, og at skadelidte efter erstatningsansvarsloven blot har krav på en eventuel difference mellem på den ene side den midlertidige erhvervsevnetaberstatning efter arbejdsskadesikringsloven sammenlagt med revalideringsydelse m.v. og på den anden side skadelidtes løbende tabte arbejdsfortjeneste.

2.4.2.2. Ved Østre Landsrets upåankede dom af 8. marts 2010 og ved Vestre Landsrets ligeledes upåankede dom af 6. juli 2010 (Ugeskrift for Retsvæsen 2010, side 1797 og 2771) er der taget stilling til spørgsmålet om, hvorvidt der i sager, der er omfattet af både erstatningsansvarsloven og arbejdsskadesikringsloven, skal anvendes samme forståelse af erstatningsansvarslovens § 2, stk. 1, som i de sager, der alene er omfattet af erstatningsansvarsloven, jf. afsnit 2.4.1 ovenfor.

I begge domme udtaltes det, at der ikke er grundlag for at forstå Højesterets udtalelser i de domme, der er omtalt i afsnit 2.4.1 ovenfor, således, at de alene vedrører skader, der *ikke* er omfattet af arbejdsskadesikringsloven. Herefter, og idet hverken skadevolderne eller disses forsikringsselskaber havde foretaget et rimeligt skøn over de skadelidtes erhvervsevnetab og udbetalt erstatning i forhold hertil, inden Arbejdsskadestyrelsen traf afgørelse om erhvervsevnetabet, blev skadevolderne dømt til at betale erstatning for tabt arbejdsfortjeneste helt frem til tidspunktet for Arbejdsskadestyrelsens afgørelse om erhvervsevnetabet.

2.4.3. Adgangen til at indhente udtalelser om erhvervsevnetabsprocenten fra Arbejdsskadestyrelsen i medfør af erstatningsansvarslovens § 10

I to kendelser af 21. september 2007 (Ugeskrift for Retsvæsen 2007, side 3088 og 3095) har Højesteret taget stilling til, i hvilket omfang Arbejdsskadestyrelsen un-

der en verserende retssag kan anmodes om en udtalelse efter erstatningsansvarslovens § 10.

2 I førstnævnte sag ønskede den sagsøgte skadevolder at indhente Arbejdsskadestyrelsens udtalelse om, hvorvidt det var muligt på grundlag af nærmere anførte sagsakter på én eller flere bestemte datoer at skønne over skadelidtes fremtidige erhvervsevne.

Højesteret udtalte, at Arbejdsskadestyrelsens besvarelse af sådanne spørgsmål ikke er omfattet af den udtalelse, som hver part i medfør af erstatningsansvarslovens § 10 kan indhente hos styrelsen om fastsættelse af erhvervsevnetabsprocenten, men at styrelsen – der må anses at besidde den nødvendige sagkundskab hertil – også uden hjemmel er berettiget til på vilkår fastsat af styrelsen at besvare sådanne spørgsmål. Da det ikke på forhånd kunne afvises, at besvarelsen kunne have betydning som vejledning for retten i forbindelse med afgørelsen om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste efter erstatningsansvarslovens § 2, tillod Højesteret, at spørgsmålene blev stillet.

3 I sidstnævnte sag ønskede den sagsøgte skadevolder primært at indhente en udtalelse fra Arbejdsskadestyrelsen om, hvornår det var muligt midlertidigt eller endeligt at skønne over skadelidtes erhvervsevne, og subsidiært at indhente en udtalelse om, hvorvidt det var muligt på grundlag af nærmere anførte sagsakter på én eller flere bestemte datoer at skønne over skadelidtes fremtidige erhvervsevne.

Højesteret fastslog, at en udtalelse fra Arbejdsskadestyrelsen om, hvornår det var muligt midlertidigt eller endeligt at skønne over skadelidtes fremtidige erhvervsevne, ville indebære en retlig stillingtagen til, hvornår retten til erstatning for tabt arbejdsfortjeneste efter erstatningsansvarslovens § 2 ophører, hvilket henhører under domstolenes og ikke styrelsens kompetence. Højesteret afviste derfor indhentelsen af en udtalelse herom som åbenbar overflødig bevisførelse, jf. retsplejelovens § 341, men tog med samme begrundelse som i førstnævnte sag skadevolders subsidiære påstand til følge.

3. Justitsministeriets overvejelser

3.1. Skæringstidspunktet mellem krav på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og krav på erstatning for erhvervsevnetab

Efter afsigelsen af de domme, der er omtalt i afsnit 2.4.1 og 2.4.2 ovenfor, er retstilstanden i dag den, at skæringstidspunktet mellem erstatningsposterne tabt arbejdsfortjeneste og erhvervsevnetab i sager, der er omfattet af både arbejdsskadesikringsloven og erstatningsansvarsloven ikke fastlægges ud fra samme principper

som i sager, der alene er omfattet af erstatningsansvarsloven.

I sager omfattet af begge love er retstilstanden som fastlagt af Højesteret således den, at skadelidtes krav på (yderligere) erstatning for tabt arbejdsfortjeneste bliver afskåret allerede ved en midlertidig afgørelse efter arbejdsskadesikringsloven, selv om en sådan afgørelse ikke indeholder noget skøn over det *varige* erhvervsevnetab.

Denne retstilstand indebærer, at erstatningen i sådanne arbejdsskadesager ikke nødvendigvis kompenserer skadelidte fuldt ud for det indtægtstab, der er påført skadelidte i perioden, indtil skadelidte kan begynde at arbejde igen (i væsentligt samme omfang som tidligere), eller indtil det tidspunkt, hvor skadelidtes varige erhvervsevnetab er indtrådt. Der vil f.eks. ske en ufuldstændig dækning af skadelidtes indtægtstab, når det beløb, som skadelidte modtager i midlertidig erhvervsevnetabserstatning efter arbejdsskadesikringsloven sammenlagt med en revalideringsydelse, er lavere end den indtægt, som skadelidte oppebar indtil skadens indtræden.

Efter Justitsministeriets opfattelse er det væsentligt at sikre, at skadelidte i sager, der også er omfattet af arbejdsskadesikringsloven, fremover – i overensstemmelse med den oprindelige forudsætning bag affattelsen af erstatningsansvarslovens § 2 – fuldt ud kompenseres for det indtægtstab, som den pågældende lider i perioden frem til, at den pågældende enten kan begynde at arbejde igen (i væsentligt samme omfang som tidligere) eller – i de tilfælde hvor skaden medfører et varigt erhvervsevnetab – frem til det tidspunkt, hvor det varige erhvervsevnetab indtræder.

Justitsministeriet finder derfor, at erstatningsansvarslovens § 2, stk. 1, bør ændres, således at retten til erstatning for tabt arbejdsfortjeneste i de omhandlede tilfælde gælder i samme omfang som i andre sager, hvor der er en ansvarlig skadevolder. Det bør således ikke gøre nogen forskel med hensyn til muligheden for at kræve erstatning for tabt arbejdsfortjeneste af den ansvarlige skadevolder, om skaden er forvoldt i forbindelse med udførelsen af den pågældendes arbejde eller i fritiden. I begge situationer bør det tidspunkt, fra hvilket skadelidte ikke længere har krav på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, fastlægges ud fra samme objektive kriterier, nemlig om skadelidte er blevet i stand til at arbejde igen (i væsentligt samme omfang som tidligere), eller om skadelidte har lidt et *varigt* erhvervsevnetab på 15 pct. eller mere. Midlertidige afgørelser efter arbejdsskadesikringsloven, hvorved skadelidte på baggrund af en vurdering af den pågældendes *aktuelle* erhvervsevnetab får tilkendt erhvervsevnetabserstatning, bør såle-

des fremover ikke i sig selv bevirke, at skadelidtes krav på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste ophører.

3.2. Fradrag i erstatningen efter erstatningsansvarsloven som følge af en midlertidig erstatning for erhvervsevnetab efter arbejdsskadesikringsloven

Konsekvensen af den ovenfor i afsnit 3.1 foreslåede ændring af erstatningsansvarslovens § 2, stk. 1, vil bl.a. være, at skadelidte fremover efter omstændighederne inden for den samme periode vil være berettiget til både erstatning for tabt arbejdsfortjeneste efter erstatningsansvarsloven og midlertidig erhvervsevnetaberstatning efter arbejdsskadesikringsloven.

Denne ændring bør ikke føre til, at skadelidte kan opnå et samlet erstatningsbeløb, der overstiger det indtægtsstab, som skadelidte rent faktisk har haft i den pågældende periode.

Det bør derfor sikres, at skadelidte ikke er berettiget til fuld erstatning for tabt arbejdsfortjeneste efter erstatningsansvarsloven for den periode, hvor der samtidig i henhold til en midlertidig afgørelse efter arbejdsskadesikringsloven tilkommer skadelidte en løbende erstatning for erhvervsevnetab (en erstatning, der reelt har karakter af (delvis) erstatning for et midlertidigt indtægtstab).

I overensstemmelse hermed foreslås lovens § 2, stk. 2, om fradrag i erstatningen for tabt arbejdsfortjeneste ændret således, at en erstatning for erhvervsevnetab i henhold til en midlertidig afgørelse efter arbejdsskadesikringsloven skal fradrages i skadelidtes krav på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste efter erstatningsansvarsloven i det omfang, de to erstatningsposter dækker samme periode.

I tilknytning hertil foreslås endvidere en ændring af arbejdsskadesikringslovens § 77, således at det kommer til at fremgå udtrykkeligt af denne bestemmelse, at en midlertidig erhvervsevnetaberstatning efter arbejdsskadesikringsloven ikke bevirker, at den erstatning for erhvervsevnetab, som skadelidte eventuelt har krav på efter erstatningsansvarsloven, nedsættes.

Det bemærkes i den forbindelse, at midlertidig erhvervsevnetaberstatning efter arbejdsskadesikringsloven som nævnt udgør en delvis dækning af skadelidtes *aktuelle* indtægtstab (den tabte arbejdsfortjeneste). Den midlertidige erhvervsevnetaberstatning skal derfor tages i betragtning ved beregningen af, hvor stort et beløb skadelidte har krav på at få udbetalt til dækning af sin tabte arbejdsfortjeneste, jf. den foreslåede ændring af erstatningsansvarslovens § 2, stk. 2, og det forslag til ændring af arbejdsskadesikringslovens § 29, som er omtalt nedenfor i afsnit 3.3, men derimod ikke ved opgø-

relsen af et eventuelt krav på erstatning for varigt erhvervsevnetab efter erstatningsansvarsloven.

3.3. Konsekvenserne af retrospektiv fastsættelse af skadelidtes erhvervsevnetab

Vurderingen af, om – og i givet fald hvornår – skadelidte har lidt et erhvervsevnetab, vil i praksis ofte ske retrospektivt, da der typisk vil være en vis sagsbehandlingstid forbundet med bl.a. at tilvejebringe og vurdere det grundlag, på hvilket skadelidtes erhvervsevne skal bedømmes.

Det forhold, at fastsættelsen af det tidspunkt, hvor skadelidte ikke længere er berettiget til (fuld) erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, ofte vil ske retrospektivt, vil efter omstændighederne indebære, at en skadevolder eller dennes forsikringsselskab på tidspunktet for den retrospektive fastsættelse af skæringstidspunktet har udbetalt erstatning for tabt arbejdsfortjeneste for en periode, der ligger ud over skæringstidspunktet.

Der bør efter Justitsministeriets opfattelse tages hensyn til dette forhold bl.a. ved at sikre, at der ikke er noget til hinder for, at skadevolder eller dennes forsikringsselskab i sådanne tilfælde kan modregne det beløb, der er udbetalt for meget i erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, i en eventuel erhvervsevnetaberstatning efter lovens § 5, eller – hvis der ikke er noget beløb at foretage modregning i – kræve den for meget udbetalte erstatning tilbagebetalt.

Erstatningsansvarslovens § 16 foreslås derfor ændret, således at det kommer til at fremgå, at reglen i bestemmelsens 3. pkt. om, at eventuelt udbetalte a conto beløb ikke senere kan kræves tilbagebetalt eller modregnet i andre erstatningsposter, ikke omfatter beløb, der måtte være udbetalt som erstatning for tabt arbejdsfortjeneste for en periode, hvor skadelidte ikke har haft krav på (fuld) erstatning fra skadevolder for denne erstatningspost, jf. den foreslåede § 2 i erstatningsansvarsloven, som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 1 og 2. Herefter vil sådanne beløb, der er udbetalt a conto som erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, kunne kræves tilbagebetalt eller modregnet i andre erstatningsposter efter almindelige formueretlige regler herom.

Det bør endvidere for så vidt angår sager, der også er omfattet af arbejdsskadesikringsloven, ved en ændring af denne lovs § 29 sikres, at den ansvarlige skadevolder eller dennes ansvarsforsikringsselskab kan kræve det beløb, der på baggrund af en retrospektiv fastsættelse af erhvervsevnetabet er blevet udbetalt for meget i erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, godtgjort af arbejdsskadesforsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikring. I forlængelse heraf bør det

endvidere sikres, at arbejdsskadeforsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikring i disse tilfælde fradrager det pågældende beløb i det beløb, som skadelidte har krav på at få udbetalt i erhvervsevnetabs-erstatning efter arbejdsskadesikringsloven, og herefter alene udbetaler en eventuel difference til skadelidte.

Det bemærkes, at det forhold, at skadelidte efter omstændighederne får udbetalt for meget i erstatning for tabt arbejdsfortjeneste samt det forhold, at dette beløb efterfølgende bliver fradraget, modregnet eller tilbagebetalt, kan være af skattemæssig betydning for skadelidte. Det skyldes, at skadelidte skal betale skat af erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. Skadelidte skal dog naturligvis ikke (endeligt) betale skat af erstatningen, hvis det efterfølgende fastslås, at skadelidte ikke har været berettiget til den, sådan at den derfor tilbagesøges på en af de nævnte måder af skadevolder eller dennes forsikringsselskab. Skadelidte vil i sådanne tilfælde kunne få sin skatteansættelse ændret inden for gældende frist- og forældelsesregler, jf. herved skatteforvaltningslovens §§ 26, 27 og 34 a.

3.4. *Arbejdsskadestyrelsens udtalelser efter erstatningsansvarslovens § 10*

Som anført ovenfor i afsnit 2.1 følger det af erstatningsansvarslovens § 10, stk. 1, at såvel skadelidte som skadevolder kan indhente en udtalelse om spørgsmålet om fastsættelsen af erhvervsevnetabsprocenten fra Arbejdsskadestyrelsen. Udtalelsen skal så vidt muligt afgives inden 1 år og senest 2 år efter fremsættelsen, jf. bestemmelsens 2. pkt. Hvis den erhvervsmæssige situation ikke er afklaret, kan Arbejdsskadestyrelsen, når der foreligger særlige omstændigheder, afgive en midlertidig udtalelse, jf. bestemmelsens 3. pkt.

Arbejdsskadestyrelsens udtalelser efter erstatningsansvarslovens § 10 indeholder kun i visse – men altså ikke alle – tilfælde en retrospektiv vurdering af skadelidtes erhvervsevnetab, det vil sige en vurdering af, på hvilket tidspunkt det varige erhvervsevnetab må anses for indtrådt. Derved adskiller udtalelserne sig fra styrelsens afgørelser om erhvervsevnetab efter arbejdsskadesikringslovens § 17. I disse afgørelser skal der nemlig i henhold til den nugældende affattelse af § 17, stk. 7 og 8, altid fastsættes et virkningstidspunkt for skadelidtes tab af erhvervsevne. Dette virkningstidspunkt vil af de grunde, som er nævnt i afsnit 3.3 ovenfor, ofte ligge noget længere tilbage end afgørelsestidspunktet.

Det bør i alle tilfælde, hvor det kan være relevant, være muligt at indhente en udtalelse fra Arbejdsskadestyrelsen, der skal kunne tjene som et (vejledende) grundlag for afgrænsningen af, hvornår skadelidte har lidt et varigt

erhvervsevnetab og dermed ikke længere er berettiget til erstatning for tabt arbejdsfortjeneste.

Erstatningsansvarslovens § 10 stk. 1, 1. pkt., foreslås på den baggrund ændret, således at der fremover ikke er tvivl om, at såvel skadevolder som skadelidte kan indhente en udtalelse fra Arbejdsskadestyrelsen om, hvornår det varige erhvervsevnetab efter styrelsens vurdering er indtrådt.

Forslaget ændrer ikke ved det forhold, at indhentelse af en udtalelse til brug for en verserende retssag efter omstændighederne vil være overflødig bevisførelse, der kan afskæres af domstolene, jf. retsplejelovens § 341 og afsnit 2.4.3 ovenfor med omtale af retspraksis.

4. *Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige*

Lovforslaget kan have afledte økonomiske konsekvenser for det offentlige i sager, hvor det offentlige er ansvarlig for en forvoldt personskade. Det offentlige vil i så fald som følge af den foreslåede ændring af erstatningsansvarslovens § 2, stk. 1, være forpligtet til også i sager, der tillige er omfattet af arbejdsskadesikringsloven, at udbetale erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, indtil skadelidte kan begynde at arbejde igen, eller indtil det tidspunkt, hvor skadelidte har lidt et varigt erhvervsevnetab på 15 pct. eller mere. Dette svarer til en oprindelig forudsætning, der ligger bag den gældende affattelse af erstatningsansvarslovens § 2, stk. 1, jf. afsnit 3.1 ovenfor. Det er således i overensstemmelse med den oprindelige forudsætning bag loven, at det offentlige i disse tilfælde vil være forpligtet til efter omstændighederne at udbetale erstatning i en vis yderligere periode. Samlet set er det vurderingen, at de afledte økonomiske konsekvenser for det offentlige vil være begrænsede.

Lovforslaget har ingen administrative konsekvenser af betydning for det offentlige.

5. *Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet*

Lovforslaget kan have afledte økonomiske konsekvenser for erhvervsdrivende i sager, hvor den pågældende erhvervsdrivende er ansvarlig for en forvoldt personskade. Den pågældende erhvervsdrivende eller dennes forsikringsselskab vil i så fald som følge af den foreslåede ændring af erstatningsansvarslovens § 2, stk. 1, være forpligtet til også i sager, der tillige er omfattet af arbejdsskadesikringsloven, at udbetale erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, indtil skadelidte kan begynde at arbejde igen, eller indtil det tidspunkt, hvor skadelidte har lidt et varigt erhvervsevnetab på 15 pct. eller mere. Dette svarer til en oprindelig forudsætning, der ligger bag den gældende affattelse af erstatningsansvarslovens

Dan Bjerring

Fra: Carsten Grosen [CAGR@lb.dk]

Sendt: 30. september 2010 17:05

Til: Dan Bjerring

Cc: Claus Tønnesen

Emne: En kort status melding.

Kære Dan,

Denne mail blot for at meddele, at jeg ikke har glemt dig, men at dit forslag om eventuelt at udvide den beskrevne nye modregningsadgang til alle sager har givet travlhed i selskaberne.] 1

Vi drøftede jo kun denne mulighed overfladisk, og blot for at kunne stå på mål til de spørgsmål, som jeg modtager tilbage fra de øvrige selskaber, vil jeg høre dine kommentarer til nedenstående problemstillinger/spørgsmål i den forbindelse.

- jeg går ud fra, at en evt. ny modregningsadgang ikke ændrer ved selskabernes nuværende handleret (således at disse fortsat (mod at udbetale EET-erstatning) kan stoppe TA).

- modregningsadgangen i arbejdsskadesagerne er kun muligt, fordi vi i arbejdsskadestyrelsens endelige EET-afgørelse får et virkningstidspunkt for den løbende endelige EET. I de almindelige "rene EAL-sager" får vi i dag ikke "fastsat" et sådant tidspunkt. Ved forelæggelse for ASK i dag får vi kun en EET-procent. Det bør derfor - som også anført af Pernille på vores seneste møde - fremgår af EAL § 10, at man fremadrettet udover EET-procenten tillige får fastsat et virkningstidspunkt, når der anmodes om en udtalelse fra ASK.] 2

- som jeg forstod dig, overvejede du at formulere en evt. modregningsadgang således, at modregningsmuligheden også kan opstå i de situationer, hvor selskabet selv ønsker at fastsætte og udbetale et EET. Jeg forestiller mig, at en sådan situation kunne være, hvor selskabet på baggrund af de modtagne oplysninger kan se, at der er givet flexjob eks. 1½ måned tidligere end selskabet har modtaget oplysningerne. Her vil selskabet kunne "fastsætte" virkningstidspunktet til tidspunktet for tilkendelse af flex, således at skadelidtes krav på TA stopper på dette tidspunkt. Skadelidte vil herefter naturligvis have mulighed for at forelægge spørgsmålet om fastsættelse af virkningstidspunktet for Arbejdsskadestyrelsen.] 3

Jeg er desværre ikke på kontoret i morgen, men forventer at kunne vende tilbage til dig med "noget fra os" i starten af næste uge.

Venlig hilsen

Lægerstandens Brandforsikring G/S
Bauta Forsikring A/S · Runa Forsikring A/S
FDM Forsikring A/S

Carsten Grosen
Advokat
Farvergade 17 · 1463 København K
Tlf.: 33957637
mail:cagr@lb.dk

Tænk på miljøet, før du printer denne mail og/eller de vedhæftede dokumenter. / Please consider the impact on the environment before printing this e-mail and/or the attachment(s)

Juslitsministeriet
Lovkommissionen
Akt.nr. 16
702-0142
10

14-03-2011

Antal oprettede P-sager
fordelt på lov

	Opretår						
	2003	2004	2005	2006	2007	2008	2009
Andet	1						
Arbejdsskadesikringsloven	1.001	724	488	1.044	891	887	807
Erstatningsansvarslov	3.600	1.731	774	473	274	166	134
Tidspunkt for skøn over fremtidig erhvervsevnetab				3	15	49	18
Ny erstatningsansvarslov	605	2.359	2.828	2.768	2.659	2.788	2.686
Medicinske invaliditet / méngrad	510	703	1.036	771	762	888	1.005
I alt	5.717	5.517	5.126	5.059	4.601	4.778	4.650

Antal oprettede P-sager
opgjort på oprettelsesår og hvad der
forespørges om

	Opretår						
	2003	2004	2005	2006	2007	2008	2009
E-tab og stationærtidspunkt	129	45	20	6	2	2	1
Erhvervsevnetab	256	388	306	333	353	399	371
Mén	1.749	1.899	2.103	2.606	2.424	2.609	2.734
Mén og stationærtidspunkt	443	186	78	59	30	13	17
Mén og e-tab	730	2.027	2.251	1.905	1.710	1.719	1.508
Stationærtidspunkt	188	123	64	30	19	5	7
Mén, e-tab og stationærtidspunkt	2.222	849	304	120	63	31	12
I alt	5.717	5.517	5.126	5.059	4.601	4.778	4.650